

DIJAŠKI DOM
GIMNAZIJA ŠIŠKA
ALJAŽEVA ULICA 32
1000 LJUBLJANA

DIJAK

JUNIJ, 2023, VIII

Vse jutrišnje rože so današnja semena.
(indijski pregovor)

Uredila:

Lea Dolinar

Pomoč pri tehničnem prelomu:

Martin Okoliš

Mentor: Matija Nared

Glasilo Di(v)jak je interno glasilo dijaškega doma Gimnazije Šiška.

Fotografije: Arhiv glasila, M. Nared, pri nekaterih sami avtorji člankov, njihovi klubski kolegi, ostali viri navedeni.

<u>UVODNIK</u> Lea Dolinar	3
<u>DOM, DOM, DOM</u> Lea Dolinar – Življenje v dijaškem domu Ana Samokec – V frizerskem salonu? A, dajte no! Maša Radovan – V tretjem letniku na Šiško Nik Strmec: – Življenje v harmoniji: Vloga pravil in spoštovanja v dijaškem domu Hristina Nestorovska – Moj otrok je daleč od doma	4-5 6-7 8-9 10-11 12-13
<u>RAZMIŠLJANJA</u> Jakob Raspet – Moje izkušnje v nogometu Rok Kopatin – Pozitivni učinek športa na osebnostni razvoj Nuša Vidrih – Vse se tiče vseh Anonimno – Ljubezen ne izbira spola	15-16 17 18 19-20
<u>INTERVJU</u> Juš Janežič – Domen Gril	22– 25
<u>MED DOMOM IN SVETOM</u> Kdor zna, zna Klara Močnik – Dnevnik s tekmovanj Nea Eržen – JWOC 2022 – Svetovno prvenstvo Babar Mahamat Sabin – Iz Pakistana v Slovenijo	26 27-31 32-34 35
<u>FOTOZUM</u> Rok Mohorič – O tem, o onem in o RELIJU Rok Mohorič – Fotoreportaža o reliju in motokrosu	37 38-43
<u>MED NAMI // NOVOLETNE ŽELJE</u> Fotografije želja z novoletne zabave	44-47
<u>IŠČE SE ...</u> Zmenkarski oglasi	48-49
<u>BRDO 2023</u> Lea Dolinar: tekst; Matej Kozole: fotografije	51-66
<u>ARHIV</u> Začetki gradnje telovadnice	67-70

Dovoljeno samo za
Gimnazijo Šiška

VSE GRE SVOJO POT, TUDI MI

Ni minilo dolgo časa, odkar smo se po zanimivih poletnih počitnicah vrnili v šolske klopi, pa so pred nami spet nove počitnice. Tudi te želimo kar se da lepo preživeti, si vzeti čas zase in namesto učenju dati prednost našim norim mladostniškim idejam. Včasih so nam samo babice in dedki govorili, kako čas beži, zdaj pa se nemalokrat tako pogovarjamo že med seboj. Pa seveda ne zato, ker bi bili stari ali bi spoznali že večino življenjskih modrosti kot oni, ampak ker na lastni koži občutimo, kako hitro minevajo dijaški dnevi in (tudi) leta.

Počasi se vračamo k nezaznamovanemu življenju, takšnemu, kot smo ga poznali pred karantenami. Počasi pravim. Še vedno se da zaznati ostanke tistega časa ob kakšnem nejevoljnem pogledu mimoidočega ob pozdravu in objemu, ob spontanem druženju ljudi ... Tudi rahlo zadržanost ob nekaterih bližnjih srečanjih se da še vedno zaznati. Vendar to mogoče niti ni več posledica Covida-19, temveč tudi kakšnih drugih dogodkov našega časa. V današnjem času vse vpliva na vse: tudi dogodki, ki se dogajajo daleč od nas, vplivajo na nas. In veliko stvari je hujših od Covida-19. Na nas vplivajo razne odločitve tako tistih "velikih" vodilnih mož kot tudi tistih "malih" neznanih ljudi ... Pa da ne bomo samo o slabem! Raje govorimo o lepih stvareh in lepih in boljših odločitvah ter dogodkih. Čeprav to ne pomeni, roko na srce, da to niso pomembne teme, o katerih bi se bilo pametno kdaj pa kdaj pogovoriti in o katerih imamo tudi mi mladi svoje mnenje, ki ne bi smelo biti tako neopaženo, včasih celo hote prezrto. V naših glavah se marsikaj plete, veliko razmišljamo, mladost pa velikokrat zagotovo pomaga pri kakšni izmed idej. Prav tako se nam veliko dogaja, želimo iz-

kusiti čim več zabavnih stvari, preizkusiti nove športe ali pa postati najboljši v svojih panogah, poiskati svojo različico v glasbi, plesu, umetnosti. Vse to smo mi, podobni v mladosti pa vendar različni v izkušnjah in vedenju, skratka, kot se to lepo pristrčno reče: edinstveni. Edinstveni, kot je tudi naše razmišljanje in interpretiranje spoznanega, pa tudi misli, čustev in dogodkov. Mnogo tega je zbranega v tej novi izdaji našega domskega glasila Di(v)jak. V njem boste našli naše strahove, upanje, občutja, poglede, razmišljanja, opažanja, konjičke ... skratka del nas.

Pa lepo branje in pregledovanje slik ter lepe počitnice!

ŽIVLJENJE V DIJAŠKEM DOMU

Lea Dolinar

Pred dvema letoma sem se morala odločiti, kam bom šla v srednjo šolo. Izbira Gimnazije Šiška mi zaradi nogometa ni bila težka. Težja mi je bila selitev od doma, vendar sem zaradi oddaljenosti šole od doma morala sprejeti tudi bivanje v dijaškem domu. Nikakor si nisem znala predstavljati življenja v večjem mestu, z ljudmi, ki jih ne poznam, še manj pa to, da bi si z nekom delila sobo, kopalnico, torej neke osebne prostore. Kakor koli, sprejela sem to.

Na začetku mi je bilo zelo težko, čeprav so me, tako sostanovalka kot tudi vzgojitelji in drugi zaposleni v domu, lepo sprejeli. Prva dva meseca sta bila zaradi prilagajanja na vse novosti kar težka. Ustvariti sem si morala novo rutino. Najbolj me je motilo to, da nikoli nisem bila zares sama, pa vendar sem počasi odkrila »skrite kotičke« miru in samote v učilnici ali frizerskem salonu.

Ker v dijaškem domu namensko oblikujejo in prilagajajo skupine, smo na enem oddelku same nogometašice. Teh deklet nikoli ne bi spoznala tako dobro, če jih poleg nogometnega igrišča ne bi srečevala še na domskih hodnikih. Rade se pošalimo, da se v domu novice hitreje širijo, kot je mogoče priti iz enega v drugo nadstropje. Seveda pa življenje v skupnosti – tako lahko imenujem našo skupino deklet – niso samo govorice, omejevanje

osebnega prostora in prilagajanje, temveč je tudi sodelovanje in medsebojna pomoč. Če nimaš sušilnika za lase, glasneje vprašaš na hodniku ... ter tretja vrata na levo se bodo odprla in imela boš sušilnik za lase. Potrebuješ elastiko za trening? Tvoje sosede jo imajo. Včasih se sliši prav smešno, vendar je življenje v domu na tak način resnično lažje.

Letos končujem drugi letnik in na dom sem se res dobro privadila; poznam se s sostanovalkami, z dekleti na oddelku in vzgojitelji. Tudi vzgojitelji si zaslužijo pohvalo, saj se z njimi res dobro razumemo, usklajujemo, obveščamo, pripravljeni in odprti so za pogovor in če le lahko, vedno skušajo pomagati.

Tako sem počasi prišla do tega, da si življenja brez dijaškega doma ne znam več predstavljati, saj vem, da sem zaradi te izkušnje zrastle tudi kot oseba in da sem bolj samostojna. Kot je težko biti daleč od družine, je po drugi strani dobro, da poskušaš živeti "sam" in se tudi samostojno spopadati z izzivi.

Slabi časi, težki časi – tako pravijo ljudje.

Mi smo časi.

Kakršni smo mi, taki bodo časi.

(Avguštin iz Hipona)

V FRIZERSKEM SALONU? A, DAJTE NO!

Točno se spomnim 1. septembra 2021, dne, ko sem prvič vstopila v Dijaški dom Gimnazije Šiška. Z menoj sta bila starša. Najprej smo morali na sestanek, ki pa ni bil povsem običajen, bil je namreč sestanek v frizerskem salonu. Ja, res je. Mama je sedela na sedežni garnituri, jaz na stolu za pranje glave, oče na stolu za striženje, vzgojitelj na svojem stolu; in tako sta me starša zaupala vzgojitelju Matiju Naredu.

Prišla sem v okolje, ki ga nisem poznala, Gimnazija Šiška je postala moja nova šola, Dijaški dom gimnazije Šiška pa moj novi dom in morala sem upoštevati prej neznana pravila. S pomočjo sošolcev, sostanovalk in vzgojiteljev je bilo vse lažje, dve leti sta minili, kot bi mignil. Zanimivo je, kako se čez noč lahko prilagodimo spremembam. Pranje perila med vikendom, potovanje v Ljubljano ob nedeljah, vračanje domov ob petkih, hrana v dijaškem domu, pogovori na hodnikih, druženje v sobah, preverjanje prisotnosti ob 21. uri, skupne kopalnice, iskanje pomoči pri sostanovalkah, nagrade za po-

Ko bom v prihodnje srečala znance iz Šiške in bo pogovor napeljal na življenje v dijaškem domu, vem, da se bo na mojem obrazu narisal iskren nasmeh.

spravljeno sobo... vse to je naenkrat postalo del mene, izkušnja, ki je ne bi zamenjala. Vzgojitelj Matija je v sobo vedno prinesel dobro voljo, po navadi je potrkal, vprašal kako smo in nadaljeval z neko šalo, ki je polepšala dan, bil pa nam je na voljo tudi v težkih dneh. Srečo sem imela tudi s sostanovalko. Z Ivano sva se namreč res ujeli in bova ostali prijateljici tudi po mojem odhodu.

Kljub trenutkom, ko si želiš domov, mogoče malo več miru ali pa ti ni bila vseč večerja, se bom življenja v Šiški spominjala z veseljem. Za vedno si bom zapomnila četrtkove »nezdrave« večerje, odhajanja v šolo v »papučih« in zabavnih dni, preživelih v družbi sostanovalk. Ko bom v prihodnje srečala znance iz Šiške in bo pogovor napeljal na življenje v dijaškem domu, vem, da se bo na mojem obrazu narisal iskren nasmeh.

**ZAKLAD JE POT, PO KATERI HODIŠ, IN NE
KRAJ, KAMOR SI NAMENJEN.**

(Paulo Coelho)

V TRETJEM LETNIKU NA ŠIŠKO

Lani sem se odločila, da bom zaradi atletike svoje gimnazijsko izobraževanje nadaljevala na Gimnaziji Šiška. Ker prihajam iz okolice Novega mesta, je bila najboljša možnost, da čez teden živim v dijaškem domu. To je bila zame čisto nova in zanimiva izkušnja, saj si pred tem nisem čisto predstavljala, kako je videti življenje brez staršev in družine, hišnih ljubljencev, prijateljev iz svojega kraja in kako je, ko si sobo deliš z osebo, ki je na začetku sploh ne poznaš. Že bivanje v Ljubljani in novo okolje je bilo zame velika sprememba. Ljubljana je veliko večje mesto od mojega kraja, poleg tega pa je nisem tako dobro poznala. Vedela sem za lokacije, ki sem jih obiskala kdaj prej, a večinoma nisem vedela, kako priti na določen kraj. Zdaj, ko sem se naučila približno, kam vodi katera cesta in kam pelje kateri avtobus, pa je vse

lažje. Všeč mi je tudi, ker imam tukaj v Ljubljani dostop do nekaterih trgovin in različnih storitev, ki jih je v Novem mestu manj ali pa jih ni. Lokacija dijaškega doma mi je zelo všeč, saj imam do treninga na stadionu ŽAK le tri minute hoje, dom pa leži tudi čisto zraven šole, kar je super, saj se lahko zjutraj zbudim šele ob pol osmih in lahko spim uro in pol več, kot sem, ko sem bila na prejšnji šoli. V domu sicer poznam zelo malo dijakov, a mi to ne predstavlja velike ovire. S cimro, ki žal odhaja, sva se super razumeli in upam, da bo z naslednjo enako. Na Gimnaziji Šiška sem zadovoljna, a je bila menjava šole v tretjem letniku zame kar zahtev-

na, saj gre za zelo različni šoli z različnima programoma. Tudi nekateri profesorji so zelo drugačni od tistih na prejšnji šoli, šola pa med drugim daje poudarek tudi predmetom, ki na moji prejšnji gimnaziji niso veljali za ravno pomembne, saj za maturo ni bilo možno izbrati vseh predmetov, kot je to mogoče tukaj. Velik poudarek pa je bil na strokovnih maturitetnih predmetih in sicer mehaniki, elektrotehniki ali računalništvu, ki pa jih tu na Šiški nimamo. Všeč mi je odnos do dijakov športnikov, katerim se šola res dobro prilagaja in omogoča res dobre pogoje za usklajevanje šole s športom. Na srečo sem preko atletike že prej poznala nekaj sošolcev, a sem se kljub temu morala vključiti v razred, v katerem so bili moji sošolci skupaj že dve leti in so se v tem času že res dobro povezali. Na začetku mi je bilo težko, ampak sem vesela, da so me večinoma dobro sprejeli v razred, čeprav se še vedno v določenih situacijah opazi, da sem prišla na novo in da se oni poznajo že dlje časa. Na treningu imam trenerja, s katerim se res dobro razumem, in tudi nekaj dobrih prijateljev. Čeprav se med tednom v Ljubljani večinoma dobro počutim, mi je v ponedeljek zjutraj včasih težko oditi od doma in vedno komaj čakam petek, da lahko po treningu odidem domov, saj je doma še vedno najlepše.

ŽIVLJENJE V HARMONIJ: VLOGA PRAVIL IN SPOŠTOVANJA V DIJAŠKEM DOMU

Nik Strmec

Dijaški dom v Šiški je prav gotovo spodbudno in urejeno okolje, kjer dijak lahko uspešno združuje šolo in šport. V domu je poskrbljeno, da imamo dijaki priložnost in možnost biti uspešni. In prav zato je spoštovanje domskih pravil pomembno.

Za bivanje v domu sem se odločil zaradi športa, saj bi mi vsakodnevna vožnja v šolo in na treninge vzela preveč časa. Seveda pa tudi bivanje v dijaškem domu ne reši vseh težav. Nanese, da smo utrujeni od vseh obveznosti, ki nam jih prek celega dneva nikoli ne zmanjka. Takrat smo bolj mirni. Včasih pa nas mladost ponese izven pravil. Takrat se razživimo in smo po navadi preglasni. Enostavno pozabimo, da nismo sami, pozabimo, da je v sosednji sobi nekdo, ki je utrujen od šole in treninga in bi rad spal ... Zato pa nam mladost in razigranost ne moreta biti izgovor za našo glasnost. To ne sme biti razlog za naše

nespoštovanje domskih pravil. Spoštovanje pravil je osnova, da lahko uspešno sobivamo, se spoštujemo, si pomagamo, ko je to potrebno, in smo spoštljivi drug do drugega.

Zaradi treningov imam veliko izhodov iz doma. Kot dijaki se moramo zavedati, da je obveščanje vzgojiteljev o odhodihi na trening ali morebitnih izhodihi nujno potrebno, saj s tem kažemo, da spoštujemo pravila in vzgojitelja, hkrati pa se zavedamo, da vzgojitelji morajo vedeti, kaj se z nami dogaja, saj nenazadnje v času našega bivanja v dijaškem domu za nas odgovarjajo.

Tišina v času učnih ur in v času nočnega počitka pa je nujno potrebna, da se lahko vedno znova pripravimo na nove izzive in zahteve, ki jih pred nas postavljata šola in šport. S tem kažemo tudi spoštljivost do ostalih stanovalcev doma. Ko vse to razmisliš, spoznaš, da je prav, da imamo glasnost svojih zvočnikov nastavljeno na pravo jakost in s tem omogočimo ostalim stanovalcem prijetno bivanje v domu. Enako pa pričakujemo tudi mi od ostalih, čeprav je res, priznam, da v motenju miru na našem hodniku prednjači naša soba. Soba 305.

Če že pride do kakršnega koli konflikta, je prav, da se o tem takoj pogovorimo z vzgojiteljem, skupaj pa moramo najti rešitev, ki je v korist vseh vpletenih.

Vse se prične že s prihodom v dom, kjer lahko s prijetnim pozdravom nagovorimo varnostnika. Lepa beseda in nasmeh, ki ga poklonimo ostalim stanovalcem doma, nas nič ne staneta. Prav tako je pomembna čistoča, za katero moramo poskrbeti vsak dan sproti. Po uporabi skupnih prostorov sanitarije in kopalnice pa je pomembno, da vedno počistimo za seboj. Enako velja pri odnosu do hrane in obrokov, ki jih zaužijemo v jedilnici ali sobi. Življenje ni pravljica in velikokrat pred nas postavlja ovire in izzive, ki pa jih s skupnimi močmi, spoštljivostjo, prijaznostjo in poštenostjo veliko lažje rešujemo.

Nogomet mi je postavil že številne ovire, a ker ga imam rad in imam podporo družine, je vse lažje. Zaradi nogometa sem tudi tu, v dijaškem domu. Vse to je del moje nogometne poti in tako, kot razumem, da pri nogometu veljajo pravila, vem, da veljajo tudi drugod v življenju. Tako pri nogometu kot v življenju je pomembno spoštovanje pravil. Zato sem prepričan, da se bom tudi v prihodnje v dom vračal z veseljem, da bom znal lepo pozdraviti, da bom spoštoval ostale stanovalce doma, se do lastnine obnašal spoštljivo, vzgojiteljem pa zaupal in jih spoštoval in to ne zato, ker to moram, ampak zato, ker je tako prav in vsem nam lažja skupno bivanje.

Моето дете е далеку од дома Moj otrok je daleč od doma

Pričujoč zapis je prispevala mama naše dijakinje Ive Nestorovske, v katerem je opisala svojo izkušnjo odhoda svojega otroka v tujino.

Vsak starš želi svojemu otroku najboljše: srečno otroštvo, dobro izobrazbo in napredek, skratka uspešno življenjsko pot. Največja strast moje hčerke je rokomet. To je tisto, za kar stremi, da doseže vrh, zadovolji svoje želje in ambicije ter uresniči svoje življenjske sanje.

Zaradi nezadostnih pogojev veliko otrok iz Makedonije odhaja v druge države, da bi dosegli svoje cilje, pridobili boljše znanje in življenjske veščine. Tako se je tudi Iva odločila za odhod v Slovenijo in se vpisala na športno gimnazijo v Šiški, v Ljubljani, za katero smo izvedeli prek spletne strani šole in socialnih omrežij. Všeč so nam bili vsi dogodki, aktivnosti in način delovanja gimnazije in Iva se je odločila, da se prijavi. Kot obetavna mlada rokometasica in z osvojenim naslovom najboljša strelka in najboljša igralka v svojem klubu je bila takoj sprejeta v rokometni klub "Krim" v Ljubljani, nato pa na gimnazijo Šiška. In sanje so se začele uresničevati ...

Vse se je dogajalo tako, kot smo si želeli, vrata so se nam odpirala ena za

drugimi. Naenkrat pa ... Jaz kot mama se sploh nisem zares dobro zavedala, kaj se dogaja, dokler ni prišel čas, ko je Iva odšla v Ljubljano. Odšla.

Za otroka, mlajšega od 15 let, ni lahko iti 1000 kilometrov od doma. Po eni strani sem bila vesela, ker so se njene sanje začele uresničevati, po drugi strani pa sem čutila veliko praznino, veliko spremembo v svojem življenju, nekaj, s čimer sem se morala soočiti. Pogrešala sem jo. Ni mi bilo lahko sprejeti tega, da sem ji morala dovoliti, da tako na široko odpre svoja krila in odleti.

Ko pa sem videla, kako deluje dom in kakšno varstvo izvajajo vzgojitelji in vzgojiteljice v dijaškem domu, se nisem več bala. Iva je bila takoj lepo sprejeta in enakovredna vsem ostalim otrokom že od vsega začetka, za kar sem še posebej vesela in pomirjena.

Njena odsotnost od doma se najbolj čuti na naših družinskih praznovanjih, ob praznikih, ko se zbere vsa družina. A kljub vsemu je to nepomembno v primerjavi z mislijo, da bo zrasla v samostojno osebo, ki ve, kaj hoče in kako hoditi po poti do svojega cilja.

Vsako delo obrodi sadove. Vsak dogodek in vsaka prevzeta odgovornost prinese novo obliko bivanja in spoznanje, ki je osnovno gibalno življenjske poti. Z delom in vero v prihodnost bo cilj dosežen.

**BREZ DEŽJA
NI ROŽ.**

Zmoreš, moraš in če si dovolj pogumen, da začneš, boš tudi končal.

(Stephen King)

Če dobiš milijon prijateljev, to ni čudež. Čudež je najti prijatelja, ki ti bo stal ob strani, ko jih je milijon proti tebi.

(Ljudski)

Najlepša stvar učenja je dejstvo, da ti znanja nihče ne more vzeti.

(Riley B. King)

MOJE IZKUŠNJE V NOGOMETU

Jakob Raspet

Že od malih nog sem imel posebno strast do nogometa in sem se veselil vsake priložnosti, da se udeležim treningov in tekem. Počasi sem glede nogometa in življenja z njim dobival tudi nove izkušnje.

Spoznal sem pomembnost timskega dela, vztrajnosti in discipline. Skozi treninge sem se naučil, kako premagati izzive in se izboljšati tako fizično kot mentalno. Prav tako sem se soočil s porazi in se učil iz njih ter jih uporabil kot motivacijo za napredek. Prav tako me je trening nogometa naučil discipline. Nogomet mi je pomagal razviti disciplino pri rednem treningu, sledenju navodilom trenerjev in ohranjanju zdravega načina življenja. Ta disciplina mi pomaga tudi pri obvladovanju šolskih obveznosti in drugih dejavnosti. Poleg tega sem se naučil vrednosti trdega dela in vztrajnosti. Nogomet zahteva veliko prakse in neprekinjenega napredka. Skozi treninge sem spoznal, da se uspeh doseže z odločnostjo in vztrajnostjo. To me je naučilo, da se ne smem predati ob prvih težavah, temveč se moram soočiti z izzivi in se truditi doseči svoje cilje.

Kar bi rad popravil pri nogometu, je poudarek na poštenosti in spoštovanju. Včasih sem opazil, da se med igrami pojavljajo nespoštljive geste ali nešportno vedenje. Mislim, da je pomembno, da se vsi igralci zavedajo pomena poštenosti in spoštovanja do soigralcev, nasprotnikov in sodnikov. Nogomet bi moral biti igra, ki združuje in gradi pozitivne vrednote.

Mislim, da je ključ do uspeha nogometaša kombinacija več dejavnikov. Poleg talenta in fizičnih sposobnosti je pomembna tudi predanost treningu. Kontinuirano izboljševanje tehničnih veščin, taktično razumevanje igre in timska igra so ključnega pomena. Prav tako je pomembno, da imaš močno željo po uspehu, sposobnost obvladovanja pritiska in pripravljenost na učenje in prilagajanje.

Kar zadeva navdih za igranje nogometa, sem bil navdihnjen predvsem s strani nekaterih vrhunskih igralcev, ki sem jih občudoval že od mladih let. Njihova predanost, strast in dosežki so me spodbudili, da sem želel slediti njihovu zgledu. Prav tako sem bil navdihnjen s strani svoje družine, ki me je vedno spodbujala, da sledim svojim sanjam in uživam v tem, kar počnem.

V moji prihodnosti se vidim kot profesionalnega igralca. Želim si igrati na najvišji ravni in se preizkusiti v enem izmed vrhunskih klubov. Moj najljubši klub je Barcelona. Moje sanje vključu-

jejo tudi predstavljanje svoje države na mednarodnih tekmovanjih. Zavedam se, da bo pot do teh ciljev zahtevna in zahteva ogromno truda, vendar sem pripravljen delati in se boriti za to.

Skratka, nogomet mi prinaša ogromno veselja in zadovoljstva. Vsakič, ko stopim na igrišče, se počutim živahnega in polnega energije. To je moj način sprostitve in izražanja samega sebe. Poleg tega me nogomet uči pomembnih življenjskih lekcij, kot so timsko delo, odgovornost in obvladovanje pritiska.

Nogomet mi tudi omogoča, da spoznavam nove ljudi in ustvarjam odlična prijateljstva. Sodelovanje z drugimi igralci me navdihuje in motivira, da postanem boljši kot igralec in prav tako kot oseba.

Na koncu bi rekel, da je nogomet del mene. Predstavlja strast, sanje in priložnosti za rast. Moje izkušnje doslej so me oblikovale in mi dale pogum za nadaljnji razvoj. Ne morem si predstavljati svojega življenja brez nogometa, saj me osrečuje in mi daje smisel.

Rok Kopatin

POZITIVNI UČINEK ŠPORTA NA OSEBNOSTNI RAZVOJ

Zakaj se tako aktivno ukvarjamo s športom? Mnogi izmed nas bodo na to vprašanje odgovorili z enostavnim odgovorom: zato, ker v tem uživamo. Toda šport nam ponuja veliko več kot samo užitek. Ko se ozremo nazaj na napore, ki smo jih premagali, in ure, ki smo jih posvetili treningu, lahko vidimo, kako ta vztrajnost žene naše ambicije in nam daje dodatno motivacijo pri doseganju ciljev. Vendar pa šport ne vpliva samo na naš razvoj na športnem področju, ampak tudi na naš osebnostni razvoj. Postajamo boljši ljudje, rastemo iz dneva v dan in srečujemo nove, nam podobnejše ljudi.

Šport nam prav tako pomaga pri šolskih obveznostih, saj moramo zaradi pomanjkanja prostega časa usklajevati šolo in športne dejavnosti. To nas nauči organiziranosti in boljšega upravljanja s časom. Ko nam gre dobro na igrišču, se počutimo tudi bolje v šoli. Nasprotno pa, ko se v šoli ne zgodi vse po načrtih, se to odrazi tudi na naših športnih dosežkih. V času poškodb, ko ne moremo trenirati, tudi motivacija za učenje pade. Spremlja nas občutek, da imamo časa še ogromno in zato odlagamo svoje obveznosti. To dokazuje, da sta šola in šport tesno povezana faktorja našega življenja, ki vplivata eden na drugega.

Številne raziskave podpirajo trditev, da ima šport pozitiven vpliv na našo osebnostno rast. Šport nam pomaga razvijati disciplino, samodisciplino, vztrajnost, samozavest in timsko delo. Prav tako nam omogoča, da se soočamo z izzivi, premagujemo ovire in se učimo iz porazov. Vse te izkušnje se prenašajo tudi na druge vidike našega življenja, kot so šolski uspeh, medosebni odnosi in na splošno zadovoljstvo v življenju.

Povzamemo lahko, da je šport lahko ključen dejavnik pri našem osebnostnem razvoju. Ne le, da nas fizično krepi, temveč nas tudi oblikuje v boljše in celostne ljudi. Zato je treba spodbujati vsakogar, da najde športno dejavnost, ki mu je všeč, saj mu lahko le-ta prinese številne koristi tako na telesnem kot duševnem razvoju.

VSE SE TIČE VSEH

Nuša Vidrih

Verjetno je dandanes med najstniki (čeprav nehoti) najpogostejša tema pogovora še vedno šola. Sploh v mesecu maju in juniju nam povzroča ogromno stresa, nekaterim malo več, drugim mogoče malo manj. Poleg tega pa bi rekla tudi, da zanimanje za šolo in posamezne predmete upada. Poznam zelo malo ljudi, ki gredo v šolo z namenom, da bi se dejansko nekaj naučili. Pa lahko krivimo le dijake? Jasno je, da se družba močno spreminja, uporaba telefonov se povečuje, šolski sistem pa bolj ali manj ostaja enak. Zakaj prihaja do takšnih sprememb? Kako se bomo spopadali z njimi? Kaj je krivo za to? Zakaj se vsi pritožujejo nad tem, pa vendar ni nihče pripravljen kaj narediti glede tega? – Se to samo meni zdi čudno? A ni nekaj narobe, če se dijaki učijo

zaradi ocen, ne zaradi lastnega znanja? Pa vendar se zdi, da so ocene in "iznajdljivost" bolj cenjene kot znanje samo. In potem se sprašujemo, zakaj prihaja do družbenih katastrof, zakaj primanjkuje določenih služb, itd. Morda bi morale biti manualne službe bolje plačane, morda bi morali najti nove in zanimivejše načine šolanja in spet začeli ceniti trdo delo, namesto da cel dan gledamo influencerje in se sprašujemo, zakaj naše življenje ni tako "popolno" kot njihovo. Ne mislim soliti pameti, ne mislim iskati rešitev, ker to ni moje delo. Samo izpostavljam svoj vidik, če se strinjate z mano ali ne. Vem pa, da s takšnim odnosom ne bomo mogli nadaljevati v nedogled.

LJUBEZEN NE IZBIRA SPOLA

ANONIMNA IZPOVED

Odnosi in še posebej vrsta odnosov, ki so oviti v čustva ljubezni, so obsežna tema, o kateri bi lahko razpravljali ne samo ure, ampak verjetno cela leta. Vsak ima o teh stvareh čisto svoje posebno mnenje in tako je tudi prav. Brez tega ne bi zmogli delovati in mirno sobivati kot družba. Seveda pa ima opredeljevanje teh odnosov, torej izražanje mnenja, tudi neke meje. Še posebej zato, ker gre po navadi vedno za osebno mnenje, in prav je, da se ga izraža na primeren način. V te komentarje se znajo velikokrat prikrasti sovražno nastrojeni predsodki. In ti nikomur ne prinesejo nič dobrega.

Da ljubezen ne izbira – v mojem primeru med spoloma – sem ugotovila v kakšnem 8. razredu. Imam srečo, da se z bližnjimi, še posebej z mamo, o tem lahko pogovarjam in ni mi bilo težko odpreti teme. V tem času, ko se s tako imenovanimi istospolno usmerjenimi dogaja marsikaj, sebe prištevam k tistim srečnim, ki so jih lepo sprejeli. Mene je neznansko razveselilo in ob enem pomirilo, da je mami to razumno sprejela, mi razložila, da s tem ni nič narobe, da to ne spremeni niti mene niti najinega odnosa. Takrat sem svoja čustva in odnose v zvezi s tem šele spoznavala. Živela sem v manjšem mestu, kjer se o tem nikoli ni govorilo, nihče ni bil odprt za kakršen koli pogovor o isto-

spolnosti ... Še več, načeloma so bile s tem povezane zgolj žaljivke, enakovredne besedam, kot so »idiot«, »butec« ... Da sem lahko sebe dokončno sprejela, je bila odločilna selitev v dijaški dom. Tukaj so ljudje za to veliko bolj odprti, sprejemljivi, razumni. Pomagalo mi je dejstvo, da sem spoznala še nekaj podobno mislečih punc, ki jim o tem ni težko govoriti, še bolj pa dejstvo, da so nas čisto vsi lepo sprejeli. V domu se namreč marsikaj izve ... Tudi vzgojiteljem se poznajo dolgoletne izkušnje in velikokrat hitro vedo, za kaj gre. Zase pravim, da si nikoli ne bi upala o tem govoriti, če ne bi bila v takšnem dijaškem domu; to pa mi za moje dobro počutje izredno veliko pomeni. Veliko je ljudi, ki temu še vedno nasprotujejo, razlogov pa po navadi nimajo. Razlog: »ogabno«, »odvratno« in podobno, ni razlog, ki bi ga lahko kritično zagovarjal. Tudi meni je marsikaj ogabno, marsikaj me odvrča, marsikaj bi želela drugače, pa svojega mnenja ne izražam sovražno in napadalno. Mislim, da je čas, da kot družba razumemo, da sovraštvo ne vodi nikamor, da moramo gledati predvsem vsak nase, se ukvarjati s svojimi pomanjkljivostmi, z ustvarjanjem lastnih ciljev in ne z uničevanjem drugih.

Zame to, da sem punca, ki ima punco, ne predstavlja celotne osebnosti in karakterja, sploh ni ključna stvar ne zame ne za kogar koli drugega, je samo en delček vsega, kar sem. Prepričana sem, da me to ne dela drugačne, bila bi enaka, če bi imela fanta. V bistvu je to, da sem sama »drugačna«, pozitivno vplivalo name, da sprejemam raznolikost in drugačnost drugih ljudi, mnenj, posameznikovih prepričanj. Tistim, ki me ne razumejo, ki nasprotujejo temu, kar sem, bi rada razložila, da to ni nekaj, kar sem izbrala, ker se mi je zdelo »kul«, ker je bilo »in«, ker je »samo eno obdobje iskanja«, ampak je nekaj, kar začutiš do ljudi, pa naj bodo nasprotnega ali mojega spola, in to je ljubezen.

Ljubezen ima vedno prav.

(Melissa Etheridge)

Ni cilj v življenju, da se najdeš, temveč da se uresničiš.

(George Barnard Shaw)

Ni pomembno, kako počasi greš, važno je, da se ne ustaviš.

(Konfucij)

Tisoč milj dolgo potovanje se začne z enim samim korakom.

(Lao Ce)

INTERVJU Z NOGOMETAŠEM

DOMNOM GRILOM

Vprašanja pripravil: Juš Janežič

Domen Gril

Gospod Domen, v našem dijaškem domu ste bivali od šolskega leta 2016/17 do šolskega leta 19/20. Nihče od mlajše generacije tukaj iz doma vas ne pozna. Se nam lahko na kratko predstavite?

Star sem 22 let in trenutno se profesionalno ukvarjam z igranjem nogometa na Portugalskem. Igram na poziciji vratarja. Pod do sem pa me je vodila tudi preko dijaškega doma v Šiški. Začelo se je s prestopom v NK Bravo, kjer so mi tudi svetovali za obisk nogometnega oddelka gimnazije Šiška. Ker sem bil v vseh mlajših selekcijah tudi član reprezentance, sem hitro sprejel odločitev, da Slovensko Bistrico zamenjam za Šiško.

Kako ste sploh začel igrati nogomet? Kdo vas je navdušil?

Nogometne treninge sem začel v 3. razredu osnovne šole, vendar popolnoma po naključju. Pred tem sem 3 leta treniral judo. Skupaj z otroki, ki so po šoli čakali na starše, sem začel igrati nogomet in oni so bili tisti, ki so mi prigovarjali, da naj se vpišem na treninge nogometa, saj so rekli, da imam zelo močan udarec. Še isti dan sem vprašal očeta, če lahko greva skupaj iskat nogometne čevlje zame. Tako se je začelo.

V času srednješolskega izobraževanja ste združili Gimnazijo Šiška, njen dijaški dom in nogometni razred. Imate lepe spomine na to obdobje?

Že velikokrat je pogovor doma nanesel na moje šolanje na gimnaziji Šiška, kjer so starši izrazili obžalovanje, da nisem izbral kakšne lažje šole, kjer mi ne bi bilo treba posvečati toliko pozornosti učenju (če bi le vedela, kako malo truda je bilo vloženega, haha). Sam sem jima zmeraj odgovoril, da je to odločitev, ki bi jo ponovil znova in znova. Zelo sem užival.

Kaj vam je bilo v dijaškem domu všeč in kaj ne? Kaj bi spremenili, kaj bi pohvalili?

Meni osebno je bilo v veliki meri vse všeč. Res je, da smo imeli obvezne učne ure, da smo morali pospravljati sobe, ki so bile velikokrat urejene zgolj za silo, ampak moje mnenje je zmeraj bilo, da je bilo v dijaškem domu vedno veliko bolj zabavno in prijetno, kot pa resno in delovno. Seveda so stvari, ki se jih najbolj spominjam, naši pogovori pozno v noč in kakšna lumparija, po katerih je bil naš razred kar dobro poznan. Stvar, ki bi jo rad pohvalil, pa je strpnost in uvidevnost vzgojiteljev, ki so znali naloge in opravila razporediti tako, da nihče ni imel na grbi več, kot bi lahko opravil.

Ste se hitro vklopili dijaški dom? Kako ste se spoprijateljili s sovrstniki na oddelku?

Z vklopom v dijaški dom nisem imel nikakršnih težav, saj smo se kot skupina zelo hitro ujeli in spoprijateljili. Definitivno nam je pomagalo tudi to, da smo vsi imeli hobi povezan s športom in visokimi cilji znotraj le-tega.

Kakšni so vam bili treningi v okviru nogometnega razreda pod pokroviteljstvom NZS?

Treninge bi označil kot izredno dobro zasnovane tako na dnevni kot tudi na tedenski ravni. Menim, da so bili dovolj intenzivni in zahtevni, da smo vsi napredovali, obenem pa se tudi zabavali in skozi dodatne športne ure atletike in gimnastike razvijali tudi ostale motorične sposobnosti, ki so nam koristile pri igri nogometa.

V katerem letniku nogometnega razreda ste dobili največ znanja?

Sam sem bil dokaj hitro priključen članskim treningom pri NK Bravo, tako da v tretjem in četrtem letniku na treningih nogometnega razreda nisem preživel veliko časa. Morda bi izpostavil drugi letnik, kjer smo nekoliko bolj resno začeli trening moči, pa tudi intenziteta treningov in taktično razumevanje igre, ki so ga od nas zahtevali trenerji, je prešlo na višjo raven, če primerjam s prvim letnikom.

Kaj od tega, kar ste dobili v nogometnem razredu, vam najbolj pride prav pri vašem sedanjem delu?

Rekel bi, da so delovne navade, ki sem jih razvil z življenjem v domu, zagotovo v veliko pomoč. Živim namreč sam in veliko lažje usklajujem delovni dan, če imam neko rutino in smernice, ki jim sledim. Drugače se kot nogometaš hitro spozabiš, da mora biti tudi življenje zunaj nogometa urejeno, če želiš biti uspešen.

Kaj je najpomembnejše za uspeh v nogometnem svetu? Kaj lahko poveste glede na svoje izkušnje?

Za uspeh v nogometnem svetu je na prvem mestu potrebnega veliko talenta. Tudi s trdim delom pomanjkanje talenta na žalost ne more priti do izraza. Drugi faktor, ki bi ga bilo potrebno izpostaviti, je sreča. Biti na pravem mestu ob pravem času. Sam bi rekel, da sem na začetku športne poti podcenjeval pomembnost sreče.

Kdaj so se vam vaše nogometne sanje začele uresničevati? Kako se je to zgodilo? Kako je v vaše življenje prišel profesionalni nogomet?

Moje sanje so se pričele uresničevati, ko so me na Bravu priključili članskemu moštvu, kjer sem ob preboju v prvo ligo imel tudi status prvega vratarja. Če pa bi moral uresničitev sanj pripisati ustreznemu časovnemu obdobju, bi to bil kvalifikacijski turnir reprezentance do 19 let na Nizozemskem, kjer sem kot leto mlajši branil proti reprezentancama Španije in Nizozemske. Na teh dveh tekmah so bili tudi ogledniki nemškega prvoligaša Hoffenheima, ki sem jih navdušil do te mere, da so me nato decembra 2019 odkupili za rekordni znesek.

Ali se je trud v nogometnem oddelku izplačal?

Menim, da se je trud več kot izplačal, vendar je pred menoj še dolga pot do cilja, ki sem si ga zastavil.

Ali nam lahko na kratko opišete svojo profesionalno pot?

Moja profesionalna pot se je pričela z vstopom Nk Bravo v prvo ligo. Od tam sem se poleti preselil v Hoffenheim, kjer so mi hitro predstavili, kaj pomeni profesionalizem in kako visoko so zastavljena pričakovanja vodilnih mož klubov. V letu, ki ga je zaznamovala epidemija Covid-19, nisem prišel do izraza, zato sem se odločil za posojilo na Portugalskem. Tam sem po letu posoje podpisal novo pogodbo in si v tem letu prislužil naziv najboljšega vratarja lige. Kam me pot pelje letos poleti, še ne vem ...

Kakšna pričakovanja ste imeli, ko ste odšli v profesionalne vode? So se ta pričakovanja uresničila?

Zagotovo se je vse pričelo sanjsko s podpisom za nemškega prvoligaša, vendar mi je sreča kasneje nekoliko obrnila hrbet. Definitivno sem od svoje prve sezone v profesionalnem nogometu pričakoval več, vendar sem spoznal, kaj vse je potrebno za to, da se med elito tudi obdržiš.

Kako vidite svojo nadaljnjo profesionalno pot?

O prihodnosti nerad podajam mnenja. Kot napisano, je bila letošnja sezona zame izredno dobra in morda stopim na višjo stopničko v svoji karieri že to poletje. Bomo videli.

Ali ste kdaj dvomili v svojo odločitev o vpisu v nogometni razred? Jo obžalovali? Kaj bi svetovali mladim, ki hodijo po isti poti v nogometnem razredu?

Iskreno povedano nisem nikoli preveč dvomil v svojo odločitev. Pride pa v vsakem obdobju šolanja do nekih splošnih dvomov in zagat, ki jih je treba prebroditi tako ali drugače. Mlajšim od sebe bi svetoval, da resno razmislijo, kaj je njihovo vodilo in vrh, ki ga želijo osvojiti. Naj ravnajo v skladu s svojimi cilji in uživajo v tem, kar počnejo.

In za konec: Kaj bi bili, če ne bi bili nogometaš?

Kot rečeno, je pred menoj še dolga pot in če ne bo šlo vse po mojih željah, bi zelo rad postal osebni kuhar športnikom. To je moja strast, ki jo imam v sebi že od malih nog in jo gojim dnevno, ko pridem s treninga. Prav tako pa me zelo veseli delo z otroki, tako da se za svojo prihodnost ne bojim. Kjer koli že bom, bom svoje delo opravljal s srcem in predanostjo.

Mlajšim od sebe bi svetoval, da resno razmislijo, kaj je njihovo vodilo in vrh, ki ga želijo osvojiti. Naj ravnajo v skladu s svojimi cilji in uživajo v tem, kar počnejo.

KDOR ZNA, ZNA

Nogometašice Mure None, kjer igrajo tudi dijakinje 4. vzgojne skupine DD Gimnazije Šiška Lea Dolinar, Neža Hrga in Živa Rakovec so letos osvojile dvojno krono!

Pokalne prvakinja so postale 6. 5. 2023, ko so s 3 : 1 premagale Olimpijo, ki je bila dosedanja branilka naslova.

Boj za državno prvenstvo pa je potekal 14. 5. 2023, kjer so ŽNK Ljubljano porazile s 3 : 0.

DNEVNIK S TEKMOVANJ

Klara Močnik

BALKANSKO PRVENSTVO V GORSKIH TEKIH, ČRNA GORA 2023

V petek 12. 5. 2023 smo se s slovensko gorsko-tekaško reprezentanco odpravili v Črno goro. Na letališču Jožeta Pučnika smo se zbrali ob 15.45, vzleteli pa smo okoli 18. ure. Vreme je bilo oblačno in deževno. Let je bil kratek, saj je trajal le dobro uro, nas je pa nad oblaki pričakalo sonce in krasen pogled na pokrajine in morje. Ob prihodu na letališče v Črni gori nas je že čakal kombi, s katerim smo se nato vozili še 2 uri, da smo prišli do našega prenočišča. To je bil hotel Vučje na smučišču v Nikšiću, ki je bil tik ob progi, po kateri je potekala naša tekma.

Glavni problem se je pojavil naslednji dan, ko smo ugotovili, da je Wi-Fi zelo slab, prenos podatkov pa je tam zelo drag. Zato smo si prosti čas krajšali z igranjem družabnih iger, pogovarjanjem in učenjem.

K sreči nas je kljub slabi vremenski napovedi pričakalo sonce, zato smo se lahko na ogled trase odpravili že dopoldan. Proga nas je s svojo strmino kar presenetila, saj je imela kar precej več vzpona, kot so orga-

nizatorji navedli v razpisu. Popoldne se je vreme poslabšalo, zato smo preostanek dneva preživel v svojih sobah.

Smučišče Vučje je majhno smučišče, le z dvema žičnicama, ki nista bili videti preveč novi. Hotel, v katerem smo bili nastanjeni, je bil dokaj star, a še vedno zelo lepo urejen. Sem se pa tu prvič srečala s težavo pitne vode, namreč v hotelu le te ni bilo. Zato smo vsako jutro pri zajtrku dobili še 5-litrsko plastenko pitne vode. V hotelu so nam kuhali predvsem njihove domače specialitete, kot so golaž, musaka, jagnjetina, svinjina, krompir, kar ni ravno običajna prehrana pred tekmo, se pa tudi ni izkazala za napačno.

Napočil je dan D. Zjutraj smo se zbudili že ob 6.30 in odšli na zajtrk. Mladinke smo imele start prve, in sicer ob 10. uri. Trasa je bila popolnoma blatna, namočena in spolzka. Ko je prišel čas za start, sem postala precej nervozna, saj je bila to moja prva mednarodna tekma oziroma prvi nastop za reprezentanco. Na startu nas je bilo 22 in sicer tekačice iz Romunije, Srbije, Bolgarije, Turčije, Črne gore ter seveda štiri predstavnice iz Slovenije. Trasa je bila dolga 6 km s 450 m spremembe nadmorske višine. Premagala sem jo v 35 minutah in 25 sekundah ter si s tem pritekla naslov mladinske balkanske prvakinja. Skupno pa smo mladinke osvojile odlično 2. mesto.

Naslednji dan je sledil odhod domov. Ob prihodu na letališče so nas že nestrpno pričakovali predsednik kluba, trenerji in starši, ki so nam čestitali, nato pa smo se vsi odpravili domov.

2023 INTERNATIONAL U18 MOUNTAIN RUNNING CUP

Sledil je svetovni pokal za mlajše mladince v Annecyju v Franciji. Tja smo se s kombijem 25. 5. odpravili že ob 5.30 zjutraj. Med potjo, ki je trajala 10 ur, smo videli precej lepih gora, med katerimi je bil tudi Mont Blanc. Tik po italijansko-francoski meji pa smo se peljali še skozi 11 km dolg tunel. Ob prihodu v Annecy smo se namestili v hotelu, nato pa odšli do velikega jezera Annecy, po katerem ima mesto tudi ime. Tam smo se prijetno ohladili, nato pa odšli na prizorišče, kjer je bilo polno razstavljalcev in prodajalcev športne opreme.

Ker so le redki izmed njih znali angleško, smo si pri komunikaciji pomagali kar z Googlevim prevajalnikom.

Naslednji dan smo se peljali na ogled trase, ki se je nahajala v gorskem letovišču Semnoz, približno 30 minut vožnje stran. Trasa je bila dolga 4 km s 230 m spremembe nadmorske višine. Bila je precej zahtevna, saj je 2 km strmega vzpona sledil zahteven strm spust,

nato pa še 500 m ciljne ravnine. Po končanem ogledu smo se odpravili nazaj v hotel. Popoldne je sledila otvoritev tekmovanja, na kateri so predstavili vse sodelujoče države, ter njihove člane. Zvečer smo v hotelu imeli še sestanek, na katerem nam je trener razdelil startne številke in nam podal še par koristnih napotkov za tekmo.

Napočil je dan tekmovanja. Zjutraj smo se po zajtrku s trenerjem odpeljali do smučišča, kjer je bil tudi start. Tam smo se oglele in 10 minut pred startom odšle v tako imenovani "call room". Ob 11.00 je napočil trenutek resnice. Na startu nas je bilo 51 in sicer iz več kot 15 različnih držav. Progo sem pretekla v 21 minutah in 51 sekundah ter si s tem pritekla odlično 9. mesto. Skupno smo mladinke dosegle 5. mesto. Zvečer je sledila podelitev in zaključna zabava, naslednji dan pa še dolga vožnja nazaj domov.

Hotel v Annecyju je bil popolno nasprotje tistemu v Črni gori, saj je bil znatno večji ter novejši. Sobe so vsebovale tudi manjšo kuhinjo, kjer smo zvečer pekli slastne palačinke. Večerjo in kosilo smo imeli na glavnem prizorišču. Zraven obroka smo vedno dobili še jogurt in seveda sir.

2023 WORLD MOUNTAIN AND TRAIL RUNNING CHAMPIONSHIP

Najpomembnejša tekma v sezoni je nato sledila že 10. 6. in sicer v Avstriji v Innsbrucku in Stubaiu. Tja smo se odpravili 6. 6. zjutraj, saj smo si želeli ogledati še vertikal (disciplina, ki poteka po trasi, ki se ves čas strmo vzpenja) za člane, ki je potekal že tisti dan. Vožnja do tja je trajala kar precej manj časa kot v Francijo, a še vedno debelih 5 ur. Ob prihodu tja smo si, kot sem že prej omenila, ogledali vertikal, na katerem so se naši odlično odrezali, nato pa odšli v hotel in se namestili v sobe. Preostanek dneva smo preživeli z igranjem kart in druženjem. Ta hotel pa se mi je zdel najboljši izmed vseh. Iz balkona smo imeli prečudovit razgled na okoliške tritisočake in prekrasne gozdove. Ker je bil to manjši hotel le z okoli 25 sobami, smo bili v njem samo člani slovenske reprezentance in naši spremljevalci. Tu smo

prav tako kot v Franciji kosili in večerjali na prireditvenem prostoru. Jedli smo predvsem testenine, purana ter rižote, kar je sicer prehrana primerna za čas pred tekmami, se je pa hitro naveličaš.

Naslednji dan je sledil kratek »trejl« (dolga 42 km) za člane, na katerem je nastopalo tudi nekaj Slovencev. Ker so se vse tekme prenašale v živo, smo jo, kolikor nam je le dopuščal čas, mladinci spremljali kar iz kombija, medtem ko smo se peljali na ogled proge. Naša trasa je bila dolga 8 km s 400 m spremembe nadmorske višine. Vzpon je bil dolg približno 3,5 km, temu je sledil 4 km dolg spust, nato pa še 1,5 km ravnine – po mestu Innsbruck – do cilja. Ker gorsko-tekaške tekme ne smejo vsebovati več kot 50 % asfaltne trase, so to težavo rešili tako, da so po Innsbrucku postavili umetno stezo polno ovir (skale, hlodi, voda, pesek), s čimer se mi je zdela trasa še zanimivejša. Po končanem ogledu smo se odpravili nazaj do hotela.

Naslednji dan smo dopoldan naredili še kratko aktivacijo, nato pa tekom dneva predvsem počivali, ter se pripravljali na tekmo.

Tisti dan pa je bil start dolgega »trejla«, na katerem je prav tako nastopilo tudi nekaj Slovencev. Ker pa je bil njihov cilj le slabe 5 minut vožnje oddaljen od našega hotela, smo si ogledali še njihov prihod v cilj.

Tekmovalni dan se je začel dokaj običajno. Zjutraj smo pri zajtrku dobili startne številke, nato pa se s kombijem odpeljali do tekmovalnega prizorišča. Tokrat so pred nami startali mladinci, nato pa je ob 11. uri napočil še naš start. Na startu je bilo 51 mladink (od 16 do 19 leta) iz več kot 17 držav. Progo sem, kljub hudi vročini, pretekla v 35 minutah in 35 sekundah in si pritekla odlično 14. mesto. Mladinke smo bile skupno sedme. Po prihodu v cilj sem se šla ohladit v mrzel bazenček, ki so

ga tam pripravili organizatorji, nato pa je sledil še intervju. Ko so s tekmovanjem zaključili še člani in članice, smo odšli nazaj v hotel, kjer pa nismo ostali dolgo, saj smo se čez slabi dve uri odpravili nazaj na zaključno prireditev. Po koncu le te je sledila še zaslužena pica v bližnji restavraciji ter kepica slastnega sladoleda :) .

Naslednje jutro smo se z gondolo odpeljali v smučarski center Schlick 2000. Ko smo prispeli na vrh, nas je osupnil pogled na prečudovito jezero in naravo. Nazaj v dolino smo se peljali s poletnimi sankami, nato pa se s kombijem odpravili proti domu. Ob prihodu v Ljubljano me je že čakala moja družina, s katero smo se nato odpeljali še na kepico slastnega sladoleda.

Organizacija vseh tekmovanj je bila solidna, so me pa v celoti najbolj prepričali v Avstriji, tako glede hrane, kot tudi nastanitev. Konkurenca je bila na vseh tekmovanjih precej huda, še posebej pa na svetovnem prvenstvu v Avstriji. Tam sem namreč tekmovala tudi z mladinkami, ki so bile stare 18 in 19 let, ne le s 16 in 17 letnimi, kot v Franciji. To so bila zame prva tekmovanja izven Slovenije in nasploh prva s svetovno konkurenco. Z rezultati, ki sem jih dosegla, sem zelo zadovoljna, poleg njih pa sem pridobila tudi izkušnje, ki mi bodo koristile na prihodnjih tekmovanjih. Za zaključek bi se zahvalila še vsem, ki me podpirate, še posebej pa moji družini, ki mi vedno stoji ob strani.

JWOC 2022 – SVETOVNO PRVENSTVO

Nea Eržen

2. do 6. novembra 2022 sem se udeležila svetovnega prvenstva v orientaciji na Portugalskem. Kot najmlajša tekmovalka sem bila ena izmed treh punc, ki smo na tekmovanju zastopale slovensko reprezentanco (kategorija Ž20).

JWOC je bil zame povsem nova izkušnja. V prvih treh dneh smo opravili dva treninga in dva »model eventa« (trening pred večjim tekmovanjem na podobnem terenu/zelo blizu tekmovalnega prostora). Že na prvem treningu sem kar kmalu ugotovila, da teren ni niti malo podoben terenu v Sloveniji in da se bo nanj kar težko navaditi. Veliko skal in kamnitih površin, tudi tisti tereni, ki so bili na karti označeni z zeleno barvo, so bili težko prehodni, prav tako kot večina potokov. Drugi trening je bil najstrašnejši trening, kar sem jih kadar koli odtekla. Med treningom smo najprej slišali šumenje iz grmovja, nato pa še strele. Po vsem tem je trajalo kar nekaj časa, da sem se osredotočila na trening. Šele po prihodu v cilj sem od prijateljice

November 4th 2022 - Loppator - Loppator

JWOC 2022 | Middle | Women

izvedela, da je streljal lovec, ki je imel s seboj kar nekaj psov, ki so prosto tekali po gozdu in strašili druge tekače. Kljub temu neljubemu dogodku sem se po teh treningih počutila že bolj samozavestno in teren mi je postal bolj znan.

Po treh dneh treniranja pa je bil čas za prvo tekmo – Middle. Med zajtrkom sem imela občutek, da me bo »pobralo« od živčnosti. Ko smo pozajtrkovali in spakirali vso potrebno opremo za tekmovanje, smo

se s preostalimi člani reprezentance odpeljali v karanteno (prostor, kjer tekmovalci čakajo na svoj start in v katerem so vse mobilne naprave prepovedane) nedaleč stran od hotela. Z vsako minuto je napetost naraščala. Približno uro pred startom sem se začela preoblačiti in ogrevati. Med mojim ogrevanjem sta selektor mladinske reprezentance in so-tekmovalka, ki je imela start še celo uro za mano, intenzivno kartala in tako skoraj zamudila moj odhod v koridor, a sta se na koncu spomnila name in me prišla spodbujat. Zad-

njih pet minut se je vse odvijalo zelo hitro. Ura je odpiskala in zavedela sem se, da je čas za popolno pozornost. Po napaki pri tretji kontrolni točki sem kar hitro spet ujela ritem in večino časa pretekla z Američanko za petami. Kljub pozornemu teku sem na progi storila še dve napaki, zaradi katerih sem bila po prihodu v cilj tudi nekoliko razočarana.

Naslednji dan so bile na vrsti štafete. Po napaki pri prvi kontrolni točki sem izgubila stik z ostalimi tekmovalkami in skoraj cel prvi krog odtekla čisto sama. Zadnji krog pa sem odtekla v družbi Finke in z zadnjimi močmi predala štafeto.

O zadnji tekmi - Longu, ne bi izgubljala besed, saj ni šla ravno po načrtu :)

Prvi JWOC in prvi let z letalom mi bosta ostala v spominu, tudi zaradi odlične družbe. Se že veselim JWOCa 2023, ki bo potekal med 2. in 9. julijem v Romuniji.

Na srednjih progah sem dosegla 76. mesto, uvrščenih je bilo 113 tekmovalk. Na štafetah smo dekleta z 18. mestom dosegla najboljšo slovensko uvrstitev na JWOC-ih na štafetah. Prvenstvo se je zaključilo z dolgimi progami, na katerih sem po ogromni napaki dosegla 99. mesto, uvrščenih 113 tekmovalk.

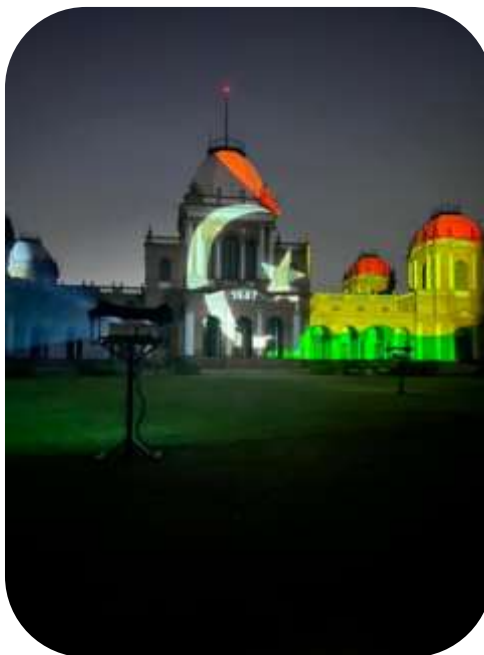
Nea pa ni samo dobra tekačica, ampak je tudi odlična rokodelka.
»Pranona« jo je naučila izdelovati lepe volnene gobice.

IZ PAKISTANA V SLOVENIJO

Babar Muhammad Sabin

Rodil sem se v Lahorju, ki je drugo največje mesto v Pakistanu. Država Pakistan je bila ustanovljena leta 1947. Največje mesto Pakistana je Karači. V Karačiju je edina obala oz. edino morje v celem Pakistanu. Morje se pa imenuje »Arabsko morje«. Glavno mesto Pakistana je Islamabad, in sicer od 1963. Pred 1960 je Islamabad spadal pod »Potohar regijo«, glavno mesto pa je bil Karači. Pakistan je predvsem znan po hrani in različnih začimbah. Sam sem se leta 2016 pri 12 letih skupaj z očetom preselil v Slovenijo. Letala iz Pakistana ne letijo direktno v Slovenijo, zato sem moral najprej v Istanbul in čakal 8 ur na letalo za Slovenijo. Slovenščine sem se hitro naučil, prav tako sem hitro spoznal nove prijatelje v osnovni šoli. Začel sem s 6. razredom v Sloveniji, ker sem 5. razred že imel zaključen v Pakistanu. Imel sem status tujca, zato sem imel tudi veliko pomoči s strani šole, s strani učiteljev in učencev. Razlika v obeh jezikih je ogromna, zato sem moral veliko delati na tem. Tudi drugi ljudje so mi vedno pomagali in nisem imel občutka, da bi se kdo delal norca iz mene.

Srečen sem, da smo se preselili v Slovenijo, in zdaj se počutim, kot da sem doma tu.

Pogosti padci vam tlakujejo uspeh.

(Michael Jordan)

Bridkost slovesa ne pomeni, da ni treba na pot.

(Neznani avtor)

**Najboljša stvar hobija je ta, da se z njim ne moraš
ukvarjati, če ti ni všeč.**

(Dorothy Draper)

O tem, o onem in o RELIJU ...

Reli je izjemno vznemirljiva in adrenalinska športna disciplina, ki združuje hitrost, spretnost in vztrajnost. V Sloveniji se vsako leto odvija prvenstvo v reliju, ki je vrhunsko tekmovanje na domačih tleh. Vožnja poteka po raznolikih terenih, vključno z asfaltnimi in makadamskimi cestami ter gozdnimi progami. Slovensko prvenstvo v reliju pritegne številne navijače, ki občudujejo izjemne veščine voznikov in se navdušujejo ob eksplozivnih zvokih motorjev.

Na mednarodnem odru pa zaseda posebno mesto Svetovno prvenstvo v reliju, znano tudi kot WRC. Gre za najprestižnejše in najbolj zahtevno tekmovanje v reliju, ki poteka na različnih celinah in prinaša najboljše voznike in ekipe iz celega sveta. Vozniki se spopadajo z izzivi različnih podlag, vključno z asfaltom, peskom, snegom in makadamom. Vsaka dirka na svetovnem prvenstvu zahteva izjemno natančnost, hitrost in tehnično znanje, saj se vozniki soočajo z zahtevnimi ovinki, skoki in spremembami terena.

Ko govorimo o avtomobilih v reliju, so nekateri izmed najbolj prepoznavnih in priljubljenih znamk Ford, Toyota, Hyundai, Citroën in številni drugi. V zadnjem času je Ford posebej izstopal in bil ena najbolj dominantnih znamk v WRC-ju. S svojimi izjemno zmogljivimi vozili, kot je Ford Fiesta WRC, so Fordovi vozniki dosegali izjemne rezultate ter navduševali navijače s svojo hitrostjo in agresivnostjo na progi. Kljub močni konkurenci drugih znamk je Ford postavil visoko letvico in si prislužil sloves enega najboljših avtomobilskih proizvajalcev v reliju.

Reli pa ni le šport avtomobilov, temveč tudi zgodba o pogumu, vztrajnosti in timskem delu. Voznik in sovoznik morata imeti popolno zaupanje drug v drugega ter se usklajeno spopadati z izzivi proge. Skupaj premagujeta hitrostne preizkušnje, navigacijske zahteve in nepredvidljive razmere, ki jih prinaša reli.

FOTOREPORTAŽA RELI IN MOTOKROS

*novoletne
želje*

**Na teh straneh podajamo nekaj
novoletnih želja, ki so jih izrazili naši
dijaki in dijakinje na novoletni zabavi
dne 14. 12. 2023.**

NEW YEAR
NEW ME !

Želim
si
veliko
hiso !
veliko
denarja

Želim si
bakugane

USPEŠNO
ŠOLSKO
LETO

ŽELIM SI VEČ
ZABAV

V 2023 bi
rada več
dobro izkoriščenega
prostega časa

želim si
bakugane

Želim si uspešen
BULK session

DA SEM EN
DOBER ZA FUŽBAL
I B DA NAREJIM
LETNIK.

želim si
boljših ocen
LP

DA BI ZABIL
1000 GELOV
V LIGI
PRVAKOV

DA NIMAM
POPRAVCA OD
FIZKE IN
MATEMATIKE IN
SLOVENŠČINE IN
INFORMATIKE

ŽELIM SI

PICO, HODDOG

ŽELIM SI

PRIDATELJA

IŠČE SE ...

Poskočno dekle, ljubiteljica glasbe in plesa iščem za nadvse resno zvezo fanta, ki se najde v sledečem zahtevku:

- če si visok vsaj 170 cm,
- imaš temne lase (ne dolge),
- si mišičast (gym bro),
- imaš modre oči,
- si športnik,
- ne kadiš, ne piješ preveč, ne vejpaš, se ne drogiraš ...
- si splošno razgledan,
- imaš v svoji družini dobre odnose,
- si prijazen, zvest, romantičen, ljubezniv ...
- imaš željo po otrocih,
- rad potuješ,
- nimaš najboljše prijateljice in
- znaš kuhati,

odgovori na el. naslov: jedilnik.sestavljam.jaz@ddsiska.com.

IŠČEM FANTA

Oborožena in nadvse resna iščem ubogljivega in poslušnega fanta. Najde naj se v opisu, ki sledi spodaj. Laž in kakršna koli poneverba lastnosti se kaznuje.

- Če si visok vsaj 185 cm,
 - imaš rjave lase,
 - rjave oči,
 - si športnik, ki ne kadi, ne pije preveč, se ne drogira ...
 - si splošno razgledan,
 - imaš doma dobre meddružinske odnose,
 - si zvest, romantičen,
 - spoštljiv,
 - sarkastičen,
 - imaš smisel za humor,
 - znaš kuhati,
 - ješ meso,
 - nimaš najboljše prijateljice in
 - nimaš želje po otrocih,
- piši na elektronski naslov: vegetarjanci.obvoz@ddsiska.com.

Nadobuden mlad nogometaš, perspektiven v svetu nogometa na zelenici za hišo, enkrat z rumenim kartonom (ne po svoji krivdi), iščem dekle:

- * veliko pod 170 cm,
- * svetlih las,
- * lažjo od svojega ega,
- * poslušno,
- * zvesto,
- * po možnosti športnico s področja odbojke,
- * razumljivo (preprosto),
- * ima sebi podobno oz. boljšo sestro/prijateljico,
- * z ne preveč izkušnjami v ljubezenskem svetu,
- * z dobrimi odnosi z bratom in očetom in
- * ki ne kadi in pije oz. pije lahko občasno.

Spoštovana, v kolikor se najdeš v tem zapisu, se javi na moj mail: košnja.trave@ddsiska.com

Preprost nogometaš, z rdečim kartonom (ne po lastni krivdi), iščem:

- * rjavolaso dekle, takšne velikosti, da bo skupaj s petkami manjša od mene (imam 180 cm),
- * ki ne puffa, kadi, fugira (da ne bom imel občutka, da se poljubljam s pepelnikom),
- * naj bo domača na področju odbojke ali gimnastike,
- * ki je ljubezniva,
- * všečna družbi,
- * komunikativna,
- * ne uporablja Samsunga,
- * ima smisel za humor in
- * Ima večji bikini kot ego.

V kolikor misliš, da si primerna tem pričakovanjem, se javi na elektronsko pošto: sodnik.je.tele@ddsiska.com

Novopečeni reli voznik iščem sovoznico, ki ustreza naslednjim merilom:

- * ko zapira vrata od avta se ne dotika zunanjih stekel vrat;
- * pred vstopom v avto si mora otresti prah z nog;
- * ko se vozi poleg mene, mora gledati, če so kje na cesti policaji in radarji;
- * da moj avto kliče po pravem ljubkovalnem imenu »Črna raketa«;
- * da ne kadi, ker avto ne prenese cigaretnega dima.

Če katera ustreza merilom, naj se oglasi na el. pošto: brmbrm.cliomacher@ddsiska.com

**Kdor misli na posledice,
ne more biti pogumen.**

(Čečenska modrost)

**Upanje vidi tisto, kar je nevidno, čuti, kar se ne da
otipati, in doseže nemogoče.**

(Ljudski)

Za ljubezen ni nobena pot predolga.

(Ljudski)

Fotografije:

Matej Kozole

FOTOREPORTAŽA

Tekst:

Lea Dolinar

Kot vsako leto do zdaj, smo tudi letos delo v dekliškem in fantovskem nogometnem oddelku zaznamovali z zaključnim turnirjem. V četrtek, 25. 5, smo se takoj po šoli zbrali na Brdu pri Kranju v nogometnem centru. Pred pričetkom turnirja so nam zaplesale dijakinje Gimnazije Šiška. Vse ekipe smo odigrale krajše tekme in združile resnost z zabavo. Tako je naše starše in učitelje razveseljevala zanimiva, borbena ter tekmovalna igra ob okusnih prigrizkih naših kuharic.

Vse nas je še posebej zabavala gesta dijakov tretjih letnikov, ki so z novimi svetlimi frizurami označili svojo pripadnost in bili na igrišču takoj lažje opaženi.

Po odigranih tekmah je s prvim mestom pri fantovskih ekipah slavila ekipa 4. letnika, ki se je nato lepo poklonila staršem, vzgojiteljici, trenerju ter profesorjem, saj se njihov srednješolski čas počasi izteka. Dekleta niso bila razdeljena po posebnih razredih ali stopnjah, temveč v dve ekipi: modro in belo. Zmagovalke dekliškega nogometnega oddelka so bila tako dekleta z modrimi majicami, ki so se z belimi morala boriti kar do konca tekme.

Izvedeli smo tudi, da dijaki nogometnih oddelkov nismo uspešni samo na zelenicah, temveč tudi na drugih področjih – šoli, v dijaškem domu, v napredovanju ... Nogometna zveza Slovenije je tako po mnenju profesorjev in trenerjev podelila nagrade najboljšim.

Ob koncu uradnega dela smo se dijaki družili še s svojimi starši, ki so nas prišli spodbujati od blizu in daleč. Sledila je večerja ter pristni in prijetni pogovori, pa tudi spoznavanje. Za večino je sezone že konec, tako pa smo jo uspešno zaključili še v nogometnem oddelku.

NAMESTO PIKE NA I PA:

ZAČETKI GRADNJE TELOVADNICE

A. D. 2023

FOTOREPORTAŽA

